

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . δρ. 8,—
Ἑξάμηνος . . . 4,50
Τρίμηνος . . . 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . . 5,50
Τρίμηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

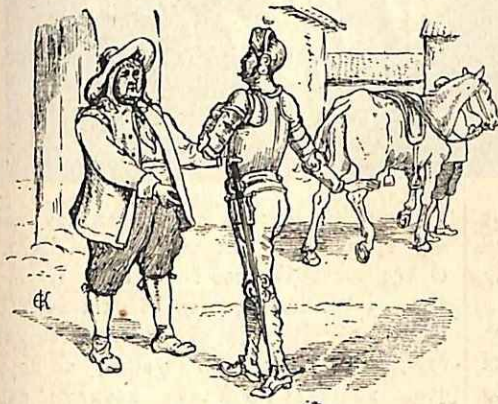
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 25 Φεβρουαρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 13



Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Με ἄρκετὰ εὐγενικὸν τρόπον, ὁ πανδοχεὺς εἶπε πρὸς τὸν Δὸν Κιχώτην :

— Ἀυθέντα, ἐὰν ἡ Βαλκομπρότης σας καταδεχθῇ νὰ καταλύσῃ ἐδῶ, θὰ εὕρῃ ὅτι τῆς χρειάζεται, ἐκτὸς μόνον ἀπὸ κρεβάτι, διότι ὅλα εἶνε πιασμένα. Ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴ ζέστη ποῦ κάνει, ἴσως δὲν θὰ σὰς μέλῃ νὰ κοιμηθῇτε ὅπουδῆποτε γιὰ μιὰ νύκτα.

Ὁ Δὸν Κιχώτης εὐχαριστήθη πολὺ ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τοῦ πυργοδεσπότου· διότι ὡς τοιοῦτον ἐξέλαβε τὸν πανδοχεῖα, ὁ ὅποιος μάλιστα ἐκράτησε καὶ τὸν ἀναβολέα διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ριπεύσῃ. Μὲ ἥρεμον νεῦμα τῆς χειρός, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν πειράζει διὰ τὸ κρεβάτι, καὶ ἀφοῦ ἐβεβαίωθη ὅτι θὰ ὠδήγουν τὸν Ἀχαμνόωντα εἰς τὸν σταῦλον, ἀπεκρίθη.

— Εὐγενὴ πυργοδεσπότη, μικρὰ πράγματα μοῦ ἀρκοῦν. Μό-

νον τὰ ὅπλα ἔχουν ἄξιαν δι' ἐμέ καὶ ἡ μάχη εἶνε ἡ κλίνη μου καὶ ἡ ἀνάπαυσις μου.

Ἐπιστρέψας ἀπὸ τὸν σταῦλον, ὅπου εἶχε βάλῃ τὸν Ἀχαμνόωντα, ὁ πανδοχεὺς εὗρε τὰς δύο χωρικὰς καταγινόμενας νὰπαλλάξουν ἀπὸ τὴν πανοπλίαν τοῦ τὸν ἀλλόκοτον ἐκείνον ταξειδιώτην, μὲ τὸν ὅποιον εὕρισκοντο ἥδη εἰς σχέσεις πολὺ φιλικὰς. Τοῦ τὰ εἶχαν βγάλῃ, ὅλα, ἐκτὸς μόνον ἀπὸ τὴν περικεφαλαίαν μὲ τὴν χάρτινην προσωπίδα, τὴν ὅποιαν ὁ Δὸν Κιχώτης εἶχε δέσῃ, τὸ πρῶτὸ μὲ

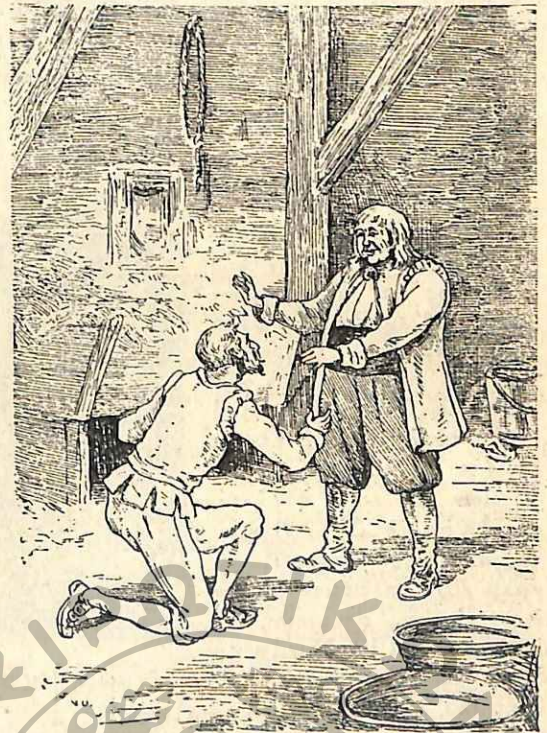
ταινίας. Αἱ ταινίαι αὐταὶ ἦσαν μπερδευμέναι καὶ κομποδεμέναι, καὶ ἐπειδὴ τὰ κορίτσια δὲν κατῴρθωσαν νὰ τὰς λύσουν, ὁ δὲ ἱππότης δὲν ἐνοοῦσε μὲ κανένα τρόπον νὰ τὰς κόψουν μὲ τὸ ψαλίδι, ὑπεχρέωθη νὰ μείνῃ, ὅλην τὴν νύκτα μὲ τὸ βαρὺ κράνος εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ἦρχισε τότε διὰ λόγων ἐκτενῶν καὶ κομψῶν, νὰ εὐχαριστῇ διὰ τὰς περιποιήσεις των τὰς δύο ἐκείνας πυργοδεσποινίδας, διότι δὲν εἶχε παύσῃ νὰ τὰς θεωρῇ τοιαύτας. Καὶ ἀφοῦ ἔπαυσεν ἐπιτελούς νὰ ὁμιλῇ, αἱ χωρικαὶ τὸν ἠρώτησαν ἂν ἤθελε νὰ φάγῃ κάτι τί. Ἐπειδὴ δὲ ὁ δυστυχὴς ἱππότης δὲν εἶχε βάλῃ εἰς τὸ στόμα του τίποτε ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀπεδέχθη τὴν πρότασιν εὐχαρίστως καὶ ἐγνωμῶνως. Τοῦ

ἔστρωσαν λοιπὸν ἓνα τραπέζι καὶ ἐκεῖ ἔβω, εἰς τὴν αὐλήν, ὁ δὲ πανδοχεὺς ἔσπευσε νὰ παραθῇ εἰς τὸν ἐκλαμπρότατον πελάτην του ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε· δηλαδὴ ἓνα κομμάτι ἀπεξηραμένου μπακα-

λιάρου, ἐλεεινὰ μαγειρευμένου, καὶ μαῦρον ψωμί, σκληρὸν καὶ μουχλιασμένον.

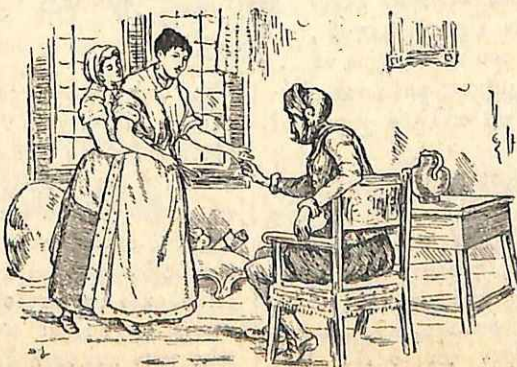
Δὲν ἦτο πρᾶγμα τόσον εὐκόλῳ διὰ τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ καταφέρει νὰ φάγῃ. Ἐπειδὴ αἱ δύο του χεῖρες ἦσαν διαρκῶς ἀπησχολημέναι, ἡ μὲν μία διὰ νὰ κρατῇ



« Ἐγονάτισεν ἐμπρὸς του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἱκετεύῃ... (Σελ. 110, στ. α'.)

τὸ κράνος ἴσιον, ἡ δὲ ἄλλη διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν προσωπίδα νὰ πίπτῃ εἰς τὰ μάτια του, ἐδέσσε νὰ τὸν ταγίσουν αἱ δύο χωρικαὶ. Θὰ ἦτο δὲ ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ πῇ τὸ παραμικρόν, ἐὰν ὁ πανδοχεὺς δὲν εἶχε τὴν ἐμπνευσιν νὰ φέρῃ ἓνα κομμάτι καλάμι, νὰ βάλῃ τὸ ἓνα τοῦ ἄκρου εἰς τὸ στόμα τοῦ ἱππότου καὶ νὰ γύνη σιγά-σιγά ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ κρασί ἢ τὸ νερόν.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ δαῖπνον, ὁ Δὸν Κιχώτης μετέβη εἰς τὸν σταῦλον, νεύσας εἰς τὸν πανδοχεῖα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μόλις εὐρέθησαν ἐκεῖ οἱ δύο των,





ὁ ἱππότης ἔκλεισε τὴν θύραν καί, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ ἀνθρώπου, ἐγονάτισεν ἐμπρὸς του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἰκετεύη.

— Δὲν θὰ σηκωθῶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν θέσιν, — τῷ ἔλεγεν, ἐνθὺς ὁ πανδοχεὺς εἰς μάτην ἠγωνίζετο νὰ τὸν σηκώσῃ, — ἐὰν δὲν εἰσακούσετε τὴν παράκλησίν μου, εὐγενέστατε αὐθέντα!... Μάθετε λοιπὸν ὅτι εἰς σὰς ἑλαχυν ὁ κληρὸς νὰ μὲ εἰσαγάγετε εἰς τὴν ἱπποσύνην. Ἀπόψε θὰ κάμω τὴν ἀγρυπνίαν τῶν ὀπλῶν εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ πύργου σας καὶ τὸ πρῶτ' ἂν μὲ χειροτονήσετε ἱππότην, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἴμπορῶ νομίμως νὰ περιέρχωμαι τὴν γῆν, βοηθῶν τοὺς ἀδυνάτους καὶ ἀνακουφίζων τοὺς τεθλιμμένους, κατὰ τοὺς νόμους τῆς ἱπποσύνης καὶ τὴν φυσικὴν κλίσιν τῶν πλανοδίων ἱπποτῶν σὰν ἐμεῖ!

Ὁ πανδοχεὺς, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο διόλου ἐγερθὼς τῶν ἀστείων καὶ εἶχεν ἤδη υποπτέυσῃ, ὅτι ὁ Δὸν Κιχώτης αὐτὸς δὲν ἦτον εἰς τὰ καλά του, ἀπεφάσισε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς φαντασιοπληξίας του. Καὶ ἐπειδὴ καὶ ἤξευρε περὶ ἱπποσύνης, ἀπὸ τὰ δημῶδη ἱπποτικά μυθιστορήματα, δὲν ἐκοπίασε πολὺ διὰ νὰ τῷ ἀπαντήσῃ ὅπως ἔπρεπε. Τῷ εἶπε λοιπὸν ὅτι καὶ αὐτός, κατὰ τὴν νεότητά του, ὑπῆρξε πλανόδιος ἱππότης, ὅτι διὰ πολὺν καιρὸν εἶχε περιπλανηθῇ

ἀνὰ τὸν κόσμον πρὸς ἀναζήτησιν τυχῶν· ἀλλ' ὅτι ἐπὶ τέλους εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς ἐκεῖνον τὸν πύργον, ὅπου ἐξοῦσεν ἀπὸ τὰ κτήματά του, παρέχων φιλοξενίαν εἰς τοὺς πάντες εἰδούς πλανοδίους ἱππότες, οἱ ὁποῖοι ἐπερνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ. Προσέθεσεν ὅτι τὴν παροῦσαν στιγμὴν δὲν ὑπῆρχε παρεκκλήσιον εἰς τὸν πύργον, διότι τὸ παλαιὸν εἶχε καταδαφισθῇ, διὰ νὰναγερθῇ ἐπὶ νέου σχεδίου. Ἀλλ' ὅσον διὰ τὴν ἀγρυπνίαν τῶν ὀπλῶν,

ὁ δόκιμος ἱππότης ἤμποροῦσεν ἐξαίρετα νὰ τὴν κάμῃ τὴν νύκτα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου, καὶ τὸ πρῶτ' ἂν ἐγίνετο ἡ ἀπαραίτητος χειροτονία. Ὁ πονηρὸς πανδοχεὺς ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν του, ἐρωτῶν τὸν Δὸν Κιχώτην ἂν εἶχε μαζὶ του χρήματα.

— Οὔτε πεντάρα! ἀπεκρίθη ὁ ἱππότης. Κανείς ἀπὸ τοὺς πλανοδίους ἥρωας, περὶ τῶν ὑποίων ὁμιλοῦν τὰ βιβλία μου, δὲν ἔφερε μαζὶ του χρήματα. — Ἀπαθῆσε! ἐβεβαίωσεν ὁ πανδοχεὺς. Φυσικὰ οἱ συγγραφεῖς δὲν χρονοτριβοῦν διὰ νὰναφέρουν πράγματα τὸς σὺν προφανῶς ἀναγκαῖα, ὅσον εἶνε τὰ χρήματα ἢ τὰ ἀσπρόρροχα. Ἀλλὰ κανεὶς λόγος δὲν ὑπάρχει νὰ υποθέσωμεν ὅτι οἱ πλανόδιοι ἱππῶται ἐγύριζαν τὸν κόσμον ἀπένταροι ἢ ὅτι δὲν εἶχαν νὰλλάξουν ὑποκάμισον. Σὰς συμβουλεύω λοιπὸν νὰ μὴ ξεκινήσῃτε καὶ σεῖς ποτὲ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ τὸν πύργον σας, χωρὶς νὰ ἐφοδιασθῇτε μὲ αὐτὰ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ σὰς χρησιμεύσουν πολὺ.

Ὁ Δὸν Κιχώτης ὑπεσχέθη νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς συμβουλὰς τοῦ πανδοχεῖος καὶ ἐπειδὴ εἶχεν ἤδη νύκτωρ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰρχίσῃ τὴν ἀγρυπνίαν του. Ἀποθέσας τὰ ὅπλα του εἰς μίαν κενὴν σκάφην, πλησίον εἰς τὸ πηγάδι, ἤρπασε τὸ δόρυ του καὶ ἤρχισε νὰ βηματίζῃ κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος τῆς αὐλῆς, μὲ πολλὴν χάριν καὶ σοβαρότητα.

Ἐνθὺ κατεγίνετο οὕτως, ἕνας ἀπὸ τοὺς καρραγωγεῖς ἦλθεν εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ ποτίσῃ τὰ μουλάρια του, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ χωρὶς νὰ σηκώσῃ ἀπὸ τὴν σκάφην τὰ τεμάχια τῆς πανοπλίας. Ἀλλὰ μόλις ἤπλωσε τὴν χεῖρα του, ὁ Δὸν Κι-

χώτης ἀνέκραξε μὲ φωνὴν κεραυνώδη: — Στάσου, τολμηρὲ ἱππῶτα, ὅποιος καὶ ἂν εἴσαι, στάσου! Μὴ βεβηλώσῃς διὰ τῆς ἐπαφῆς τῶν χειρῶν σου τὰ ὅπλα τοῦ ἀνδρειοτέρου τῶν πλανοδίων ἱπποτῶν ποῦ ἔφεραν ποτὲ τὸ ξίφος, εἰδμεν ἄμεσος θάνατος θὰ εἶνε ἡ ἀνταμοιβή σου.

Ὁ ἀγωγεὺς, μὴ δίδων προσοχὴν εἰς αὐτὰς τὰς ἀπειλὰς καὶ χωρὶς πολλὰς



διατυπώσεις, ἐπίασε τὴν πανοπλίαν καὶ τὴν ἔρριψεν ἐξω ἀπὸ τὴν σκάφην. Ἀλλ' ὡς τῆς δυστυχίας του! Ὁ Δὸν Κιχώτης, ἐπικαλεσθεὶς τὴν δέσποιάν του Γλυκερίαν, ἐπέταξε τὴν ἀσπίδα του καὶ δράξας μὲ τὰς δύο χεῖρας τὸ δόρυ του, κατέφερε κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ τολμητοῦ τόσο τρομερὸν κύπημα, ὥστε ὁ ἄνθρωπος ἔπεσε κάτω ἀναισθητός. Τότε, συναθροίσας ἑσύχως τὴν πανοπλίαν του, τὴν ἐπανεθέσεν εἰς τὴν σκάφην καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ σουλατσάρῃ, εἰς νὰ μὴ συνέβῃ τίποτε.

Οἱ ἄλλοι ὅμως καρραγωγεῖς καὶ οἱ ταξειδιῶται τοῦ πανδοχείου, βλέποντες μὲ ποῖον ἀσχηρὸν τρόπον μετεχειρίσθη τὸν σύντροφόν των, ὤρμησαν εἰς τὴν αὐλὴν μαζὶ μὲ τὸν πανδοχέα καί, ἀναμ-



μένει ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἤρχισαν νὰ ρίπτουν ἐναντίον τοῦ γενναίου ἱππῶτου τέτοιαν βροχὴν ἀπὸ πέτρες, ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας κατ'ὠρῶνεν νὰ προφυλάττῃ τὴν κεφαλὴν του διὰ τῆς ἀσπίδος του. Εἰς τὰς ὕβρεις των ἀπεκρίνετο καλῶν αὐτοὺς δολίους καὶ ἀνάνδρους, κατηγόρει δὲ καὶ τὸν πανδοχέα ὡς ἱππότην ταπεινῆς ψυχῆς καὶ ἀγενεὺς καρδίας, ἀφιλότιμον καὶ ἀφιλόξενον, ἀφοῦ ἐπέτρεπε

νὰ μεταχειρίζονται οὕτως εἰς τὸν πύργον του ἕνα πλανόδιον ἱππότην.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔλεγε μὲ τόσην δύναμιν, μὲ τόσο ἀδάμαστον ὄρρος, ὥστε ἐπιτέλους ἔπαυσαν νὰ τὸν πετροβολοῦν, ἐν μέρει ἐκ φόβου καὶ ἐν μέρει ὑπείκοντας εἰς τὰς συμβουλὰς τοῦ πανδοχεῖος, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐβεβαίωνεν ὅτι ὁ Δὸν Κιχώτης ἦτο τρελλός. Οὗτος ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ πρὸ παντὸς ἦτο εὐγενὴς καὶ μεγαλόψυχος, ἔπαυσεν ὁλωςδιόλου νὰ τοὺς ὑβρίζῃ, ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἐχθρὸν νὰ παραλάβῃ τὸν πληγωμένον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀγρυπνίαν του μὲ τὴν προτέραν γαλήνην καὶ ἀταραξίαν.

Ὁ πανδοχεὺς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤρσεν διόλου ὁ νυκτερινὸς ἐκεῖνος θόρυβος, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ἄμεσως τὸ χρίσμα τῆς ἱπποσύνης εἰς τὸν πελάτην του καὶ νὰπαλλάξῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸ ταχύτερον, φοβούμενος καὶ ἄλλα παρατράγωδα. Ἐπλησίασε λοιπὸν εὐσεβάτως τὸν Δὸν Κιχώτην καὶ τῷ ἐξήτησε μυρίας συγγνώμας διὰ τὴν αἰσχρὰν συμπεριφορὰν τῶν παληανθρώπων ἐκεῖνων. Προσέθεσεν, ὅτι δύο ὥρων ἀγρυπνία ἔφθανε διὰ νὰ προετοιμασθῇ κανεὶς διὰ τὴν τελετὴν τοῦ ἱπποτικῦ χρίσματος καὶ ὅτι, ἀφοῦ ὁ Δὸν Κιχώτης ἐπέρασεν εἰς τὴν αὐλὴν τέσσαρας, δὲν ἔμενε πλέον παρὰ μία διατύπωσις, νὰ ἐγγίσῃ δηλαδὴ μὲ τὸ πλατὺ μέρος τοῦ ξίφους τοῦ τὸν αὐχένα του καὶ τοὺς ὤμους, τὸ ὁποῖον ἦτο πρόθυμος νὰ κάμῃ ἄμεσως.

Ὁ Δὸν Κιχώτης τὰ ἐπίστευσεν ὅλα χωρὶς δυσκολίαν καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τελειώσῃ τὸ γρηγορότερον, δηλώσας συγχρόνως ὅτι ἂν, ἀφοῦ ἀπαξ ἐχειρονεῖτο ἱππότης, τὸν προσέβαλλε καὶ πάλιν κανεὶς, ἐσκόπευε νὰ μὴν ἀφίσῃ ψυχὴν ζῶσαν εἰς τὸν πύργον, ἐκτὸς ἐκεῖνων τῶν ὁποίων ὁ πυργόδεσπότης θὰ τὸν παρεκάλει νὰ φεισθῇ δι' ἀγάπην του.

Οἱ λόγοι οὗτοι, προφερθέντες μὲ ἥρεμον τόνον, ἐπροξένισαν τέτοιον τρόμον εἰς τὸν δυστυχῆ πανδοχέα, ὥστε ἔτρεξεν ἄμεσως νὰ εὕρῃ τὰς δύο νεαρὰς χωρὶκάς, ποῦ ἐγνωρίσαμεν, ἕνα παιδί διὰ νὰ κρατῇ τὸ κερί, καὶ ἕνα βιβλίον ποῦ ἔγραφε τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ σανοῦ καὶ τῆς κριθῆς. Παρακαλέσας τότε τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ γονατίσῃ κάτω, ἤρχισε νὰ μουρμουρίζῃ κατὰ λόγια, προσποιούμενος ὅτι τὰ διαβάλλει εἰς τὸ βιβλίον, καὶ εὐθὺς ἔπειτα ἔδωκε μίαν καλὴν σθερὰ εἰς τὸν ἥρωά μας καὶ μικρὸν κύπημα μὲ τὸ πλατὺ τοῦ ξίφους εἰς τὴν ράχιν του.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΘΡΥΠΑΛΑ

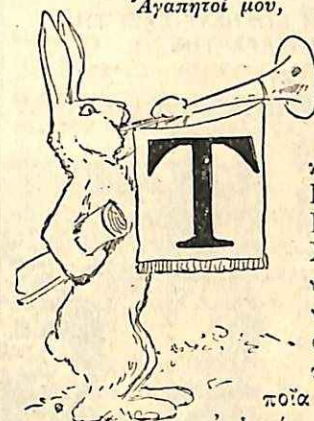
Ὅταν ξεπέσῃ κανεὶς, κοντὰ εἰς ἄλλα, χάνει καὶ τὸ νομᾶ του. Ἀπόδειξις τὸ σκουμπρί, ποῦ ἄμα ἀδυνατᾷ, ὀνομάζεται ταῖρος.

Δ. Γρ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,



ΕΣΣΑΡΕΣ

ἀπὸ τοὺς ἐδῶ ἀξιωματικούς, οἱ

κ. κ. Μελάς,

Πισπάτης,

Πανᾶς καὶ

Χρυσέβελω-

νης, ἔκαμαν ἕ-

να μικρὸν

στρατὸν ἀπὸ

παιδιά, τὰ ὁ-

ποῖα γυμνάζονται

ἀπὸ τώρα ὡς στρατιῶ-

ται ἀληθινοί, μανθάνουν πῶς νὰ σβύνουν μίαν πυρκαϊάν ὡς ἀληθινοὶ πυροσβέσται, πῶς νὰ σώζουν ἕνα ἄνθρωπον ποῦ πνίγεται ὡς ἀληθινοὶ... ἱατροί, πῶς νὰ δένουν τὰ τραύματα ἐνὸς πληγωμένου ὡς ἀληθινοὶ νοσοκόμοι, καὶ πῶς νὰ εἶνε χρήσιμοι εἰς κάθε κίνδυνον καὶ εἰς κάθε κρίσιμον στιγμὴν, ὡς... ἀληθινοὶ ἄνθρωποι. Εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν στρατὸν, ὁ ὁποῖος ἰδρύθη κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἀγγλικῶν «σκάουτς-μπόις», — εὐτυχιστάτη ἰδέα! — κατετάχθησαν παιδιὰ τῶν καλλιτέρων ἀθηναϊκῶν οικογενειῶν, μεταξὺ δὲ αὐτῶν εἶνε καὶ ὁ μικρὸς φίλος μας

Δῶρος, υἱὸς τοῦ διευθυντοῦ τῶν «Παρθενιαίων», κ. Κίμωνος Μιχαηλίδου. Ὁ Δῶρος εἶνε ἕνα παιδί ὡς δεκατριῶν ἐτῶν, εὐγενικώτατον, μὲ τὴν πλέον ἐπιμελημένην ἀνατροφὴν ποῦ εἴμπορεῖ νὰ πάρῃ παιδί εἰς τὰς Ἀθήνας, μὲ μίαν χαριτωμένην παιδικὴν ἀφέλειαν ποῦ τὸν δείχνει μικρότερον ἀπ' ὅ,τι εἶνε, καὶ συγχρόνως μὲ μίαν θαυμαστὴν σοβαρότητα — ὅταν πρέπει νὰ σοβαρευθῇ — ποῦ τὸν δείχνει μεγαλειότερον. Μία δημοσιογράφος, ἡ Δίς Χ. Καμβουκίδη, τὸν εἶδε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, ὅπου, ἀχώριστος πάντοτε ἀπὸ τὴν καλὴν του μητέρα, τὴν ἐπερίμενε ὡς νὰ τελειώσῃ ἡ συνεδρίασις, καὶ ἐσκέφθη νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ Μικροῦ Στρατοῦ. Ἡ ὥραία συνέντευξις ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀντιγράψω μερικά μέρη, ποῦ θὰ σὰς δώσουν τὰς ἀναγκαῖας πληροφορίας καὶ τὴν καλλιτέραν ἰδέαν.

— Οἱ τέσσαρες ἀξιωματικοὶ ποῦ σὰς εἶπα — διηγῆθη ὁ Δῶρος, — ἐμάζευσαν εἰς τὴν ἀρχὴν πεντ' ἑξὶ παιδιά γνωστῶν τῶν οικογενειῶν, τοὺς ἐξήγαγον τὸν σκοπὸν των, τὰ ἐκατήχησαν καὶ ἔβαλαν τὰς βάσεις τοῦ νέου ἰδρύματος. Τὰ παιδιά ἐνθουσιασθήσαν, προσηλύτισαν ἄμεσως καὶ ἄλλε καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα καιροῦ, ἀνέβη ὁ ἀριθμὸς τῶν μι-

κρῶν ἀθηναίων στρατιωτῶν εἰς σαράντα.

— «Καὶ τώρα τί κάμνουν ὅλ' αὐτὰ τὰ παιδιά;» ἠρώτησεν ἡ δημοσιογράφος.

— «Γυμνάζονται ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ στρατιῶται, ἀπὴντησεν ὁ Δῶρος, καὶ παίρνουν μαθήματα ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ Κυριακὴν ποῦ εἶνε ἐλεύθεροι ἀπὸ σχολεῖον. Τακτικά, τὸ ἀπόγευμα, συγκεντρωνόμεθα εἰς τὸ γραφεῖν τοῦ Συλλόγου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, μὲ τοὺς ἀρχηγούς μας ἐπὶ κεφαλῆς, κάμνομεν ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίεξ τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκεῖ εἰς τοὺς κάμπους, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα, μανθάνομεν τὰ συνήθη στρατιωτικὰ γυμνάσια, κάμνομεν ἀνιχνεύσεις, κατοπτεύσεις, διακρούμεθα εἰς στρατόπεδα ἀντίθετα, παρατασσόμεθα εἰς μάχην καὶ ἐν γένει διδασκόμεθα κάθε τέχνην στρατιωτικὴν. Ὅταν ὁ ἀριθμὸς μας θαυξήσῃ, θάποτελείσωμεν λόγους, ἔπειτα τάγματα, καὶ θὰ παίρνωμεν βαθμοὺς ἀναλόγως τῆς ἀξίας μας.

— «Ποῦ ὠφέλιμα ὅλ' αὐτὰ, παρετήρησεν ἡ δημοσιογράφος;» διότι ὅταν θὰ γίνετε ἀληθινοὶ στρατιῶται, θὰ εἰσθε ἐντελῶς παρασκευασμένοι.»

Καὶ ὁ Δῶρος μὲ ὀλην του τὴν σοβαρότητα:

— «Δὲν πρόκειται μόνον γιὰ τὸ μικρὸν διάστημα τῆς θητείας. Στρατιῶτης πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς εἰς ὀλην του τὴν ζωὴν, χρήσιμος εἰς κάθε στιγμὴν εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὴν κοινωνίαν.»

Καὶ ἐξηγῶν τοὺς ἀπορισμούς του, ὁ μικρὸς Δῶρος πληροφορεῖ, ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ των τοὺς διδάσκουν τὰ καθήκοντα τοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ πολίτου, «μαζὶ μὲ χίλια ἑξήκοντα πρᾶγματα, τὰ ὁποῖα μορῶνουν τὴν ψυχὴν καὶ δυναμώνουν τὸ πατριωτικὸν φρόνημα.»

Αὐτὰ λοιπὸν κάμνει καὶ σκοπεύει ὁ νεοσύστατος μικρὸς στρατός. Οἱ εὐγενεῖς ἀξιωματικοὶ ποῦ συνέλαβαν τὴν ὠραίαν ἰδέαν καὶ τὴν ἐφαρμόζουν μὲ τόσον ζήλον, εἶνε ἀξιοὶ ὄχι μόνον συγγραφεῖς, ἀλλὰ καὶ μιμητῶν. Νομίζω ὅτι καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τοῦ Βασιλείου οἱ ἐκεῖ ἀξιωματικοὶ εἴμπορουν νὰ σχηματίσουν ὁμοίους μικροὺς στρατούς. Οἱ μικροὶ μας φίλοι ἂς τὸ προτείνουν εἰς τοὺς στρατιωτικούς ποῦ γνωρίζουν καὶ ἂς τοὺς παρακαλέσουν νὰ τὸ κάμουν. Καὶ αὐτοὶ, ὅταν ἰδοῦν τὴν προθυμίαν τῶν παιδιῶν, δὲν θὰ τοὺς ἀρνηθοῦν μίαν χάριν ἢ ὁποῖα θὰ ἦτο τόσο χρήσιμος καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἴδια καὶ εἰς τὴν πατρίδα. Καλὰ τὸ εἶπεν ὁ φίλος μας Δῶρος: Διὰ τὴν πατρίδα, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς στρατιῶτης εἰς ὀλην του τὴν ζωὴν. Καὶ ὅσο πῶς μικρὸς ἀρχίζει, τόσο τὸ καλλιτέρον.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ἐλλείπει χώρον, τὸ τέλος τῆς «ΟΔΥΝΗΣ» εἰς τὸ προσεχές.

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ἐπιτέλους, τὴν στιγμὴν ποῦ ἀπεμακρύνετο ὁ Δυρὰν, ἐπροχώρησε καὶ εἶπε μὲ κόπον πολὺν :

— Εἴμαστε πολὺ καταλυπημένοι, δεσποινίς, μ' αὐτὸ ποῦ σὰς ἐσύμβηκε. Ἐ, τί νὰ γενῇ! Θὰ ἰδοῦμε ποῖος ἔκαμε τὸ κόλπο γιὰ νὰ τὸν καταγγείλωμε.

— ὦ, κύριε δῆμαρχε, εἶπεν ἡ Καμίλλη, καλλίτερα νὰ μὴ κάμωμε φασαρία. Τώρα ποῦ ἐξεδικήθησαν, ἴσως θὰ ἡσυχάσουν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μὲ συγχωρεῖτε! ἀνέκρασεν ὁ Δυρὰν. Πρέπει νὰ σὰς ἀπαλλάξωμε μιά γιὰ πάντα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σας. Ποῖος ξέρει ὡς ποῦ μποροῦν νὰ φθάσουν!

— Λέτε;...

— ὦ, ναι, αὐτοὶ εἶνε παληάνθρωποι, ἐλεεινοί, κακοῦργοι! Νὰ ἐκδικῶνται ἔτσι ἓνα κορίτσι, ἓναν ἄγγελον σὰν καὶ σὰς, ὁλομόναχο ἐδῶ μὲ μιὰν ἄρρωστη! Εἶνε αἰσχρὸς γιὰ τὸ χωριό μας κι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἔτσι. Ἐπειτα οἱ ἐμπρησταὶ 'ς ἓναν τόπον ἀποτελοῦν κίνδυνον γιὰ ὅλους!

— Ἄ μπράβο! Αὐτὸς τὰ λέει καλλιτέρά μου, εἶπεν ὁ δῆμαρχος. Ἀντίο σας, δεσποινίς!

— Χαίρετε, κύριοι, εἶπεν ἡ Καμίλλη.

— Ἐλα μαζί μου, Γκρυσέ, εἶπεν ὁ

μύλλη ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν μητέρα της νὰ ξαναπέσῃ ἐπὶ κρεβάτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Η ΚΑΜΙΛΛΗ ΕΠΑΝΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

Μητέρα καὶ Κόρη.

Ἡ μαρκησία εἶχεν ἐπιστρέψῃ, εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐρώναξε τὴν κόρην της, ἀμα ἤκουσεν εἰς τὴν κλίμακα τὸ ἐλαφρὸν της βῆμα, μαντεύσασα ὅτι θάνειαν εἰς τὸ δευτερον πάτωμα διὰ νὰ τὴν ζητήσῃ εἰς τὴν ταρατσαν.

— ὦ, μαμμά!

ἀνέκραξεν ἀνῆσυχη, κατεβήκατε μόνη σας; εἰχατε τὴ δύναμι;

— Ναι, ἀπῆντησεν ἡ μαρκησία, ἐναγκαλιζομένη τὴν Καμίλλη, κι' ἀπόρησα γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἡ ἴδια. Ἄχ,

πολὺ γρήγορα θὰ ἐγινόμουν κα-

λά, ἂν ἐπέστρεφεν ὁ μπαμπᾶς σας! Μονὸν ἡ λύπη μὲ καταβάλλει, μὲ σκοτώνει!

— Μητερούλα μου! εἶπεν ἡ Καμίλλη καταφιλοῦσα τὴν ἀσθενή· δὲν πρέπει νὰ παθαίνετε. Ὁ Θεὸς μᾶς ἐπιβλέπει ὅλους καὶ γρήγορα θὰ μᾶς ἐνώσῃ.

— Πόσος καιρὸς εἶνε ποῦ λείπει ὁ μαρκήσιος; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ριονσαί.

— Ἐνας χρόνος καὶ δύο μῆνες.

— Τόσο πολὺ!; ἀνέκραξεν ἡ δυστυχὴς γυναῖκα· καὶ νὰ μὴ γυρίξῃ, καὶ νὰ μὴ μᾶς γράψῃ! ὦ, Θεέ μου! ἂν πέθανε;

— ὦ, ὅχι! ποτέ, μαμμά! ἀνέκραξεν ἡ Καμίλλη μὲ ὠραῖαν ὁρμήν· ζοῦν! εἶμαι βεβαία! ἡ καρδιά μου μοῦ λέγει ὅτι ζοῦν!

— Ζοῦν;... ἐπανελάβεν ἡ μαρκησία· μὰ γιὰ ποιὸς λέει;

— Ἄ, τίποτε!... ἐτραύλισεν ἡ Καμίλλη ἐρυθριῶσα διὰ τὴν λέξιν ποῦ ἐξέφυγεν ἀπὸ τὸ στόμα της.

— Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Πέτρος; ὑπέλαβεν ἡ Μάρκελλα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴν ποῦ εἶμαι καλλίτερα, ἦθελα νὰ σὰς ἐβλεπα καὶ τοὺς δύο κοντά μου...

Ἄπο τὴν ὥρα ποῦ ἐξύπνησα, δὲν τὸν εἶδα καθόλου.

Ἡ Καμίλλη ἐδίσταζε.

Ἐσυλλογίζετο ἂν ἔπρεπε νὰ φανερώσῃ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν μητέρα της ἢ νὰ τὴν γελᾷσῃ πάλιν μὲ κανένα ψεύμα, ἔως ὅτου θὰ ἐθυοίετο πάλιν εἰς τὸν λήθαργόν της. Ἀλλὰ δὲν ἐτολμοῦσε τώρα ποῦ τὴν ἐβλεπε τόσο ζωντάν, ὅσον ποτὲ δὲν τὴν εἶχεν ἰδῇ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς καταστροφῆς των.

— Δὲν ἀποκρίνεσαι;... τί συμβαίνει λοιπόν;... Μήπως ἐπαθε κανένα δυστύχημα;... ὦ, σὲ παρακαλῶ, Καμίλλη μου, πές μου! Ποῦ εἶνε ὁ Πέτρος;

— ὦ, χρυσὴ μου μητερούλα! συχώρεσε τὰ παιδιά σου γιὰ ὅ, τι ἔκαμαν γι' ἀγάπη σου! ἀνέκραξε μὲ λυγμοὺς ἡ Καμίλλη, γονατίζουσα εἰς τὸ μαξιλάρι, ὅπου ἡ Μάρκελλα ἐπα-

τοῦσε τὰ πόδια της. Σὲ βλέπαμε 'ς αὐτὴ τὴν κατάστασι, βυθισμένη 'ς ἓνα

λήθαργο ὅμοιο μὲ θάνατον, καὶ φοβηθήκαμε. Ναι, φοβηθήκαμε μήπως ὁ μπαμπᾶς, εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του, δὲν σ' εὑρίσκει πιά ζωντανή... καὶ τότε... τότε... ὦ, μαμμά! μαμμά!

Οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν· ὅλη ἡ κρυφὴ ἀγωνία ποῦ τὴν κατεῖχε πρὸ δύο μισῶν μηνῶν, ἐξεθύμωσεν εἰς μιὰν ἔκρηξιν λύπης ἀκατανίκητου· καὶ τὰ λόγια δὲν ἐβγαίναν πλέον ἀπὸ τὸ στόμα ἐνείνο, τὸ ὁποῖον παρεμόρφωναν εἰς σπασμοὶ τῆς ἀπαισιᾶς.

Ἀποκαλύψεις.

Ἡ θεὰ τῆς λύπης ἐκείνης ἐπέδρασε βαθύτατα ἐπὶ τῆς μαρκησίας καὶ τὴν ἐγαλάνισεν.

Ἦρχισε νὰ αἰσθάνεται τύψεις διὰ τὴν ἀναισθησίαν της καὶ τὴν ἀδιαφορίαν της πρὸς τὰ παιδιὰ της, ἡ ὁποία εἶχεν ἴσως προκαλέσῃ ἀνεπανόρθωτα δυστυχήματα.

Ἐσήκωσε τὴν κόρην τὴν, τὴν ἐκράτησεν ἀγκαλιασμένην, καταφιλοῦσα τὰ μάγουλά της, τῆς ἐσκούπιζε τὰ δάκρυα. Συγχρόνως, μὲ συγκεκινημένη φωνήν, τὴν ἔλεγε:

— Πές μου, ἀγάπη μου, τί συμβαίνει;

— Νά... συμβαίνει... ὅτι ἔφυγε νὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸ μπαμπᾶ... ἀφοῦ μόνος αὐτὸς θὰ μ' ἐμπορῶσε νὰ σὲ γιατρέψῃ!



«ὦ! τί εὐτυχία!... σὲ ξαναβρίσκω!...»



«Οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν...» (Σελ. 112, στ. γ').

Δυρὰν πρὸς τὸν δῆμαρχον. Πρέπει νὰ μιλήσωμε γι' αὐτὰ ὅλα· εἶνε καὶ κάτι ἄλλο ποῦ δὲν τὸ ξέρετε, κι' αὐτὸ εἶνε πολὺ σπουδαιότερο ἀπὸ τὴν πυρκαϊά.

Ἐχάθησαν εἰς τὸ σκότος καὶ ἡ Κα-

— Εἶνε δυνατόν; ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ μαρκησία· ὁ Πέτρος νὰ φύγῃ μόνος του... ἓνα παιδί!..

— ὦ, ὅχι, μαμμά, ὁ Πέτρος δὲν εἶνε πιά παιδί, ἀπῆντησεν ἡ Καμίλλη μὲ ἀσθενὲς μειδίαμα διὰ μέσου τῶν δακρύων της. Ἄν τὸν ἐβλεπες τὴν ἡμέρα ποῦ ἔφυγε, μὲ τὴν καινούρια του φορεσιά, ἦταν ἓνας ὠραίος νέος, σωστός ἄνδρας!

— Ἀλήθεια;

— ὦ, ναι. Εἶνε τόσο σοβαρὸς, τόσο ἀπορραϊστικὸς, τόσο δραστήριος! ὦ, μαμμά! αὐτὸς δὲν εἶνε πιά παιδί!

— Ἐγραψε;

— Μία φορὰ μόνον ἀπὸ τὸ Μπορντώ... θὰ ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὴν «ὦ-βέρνη». Ἀπὸ τότε πιά τίποτε...

— Σὰν τὸν πατέρα σου...

Ἡ Καμίλλη δὲν ἔκρινε φρόνιμον νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν μητέρα της, ὅτι ὁ Πέτρος εἶχεν ἀναχωρήσῃ σχεδὸν χωρὶς γρήματα. Ἐροβείτο ὅτι μὲ αὐτὸ θὰ ὑψέανον αἱ ἀνησυχίαι της.

Κάτι ἔκτακτον θὰ συμβαίνοι, διὰ νὰ μὴ λαμβάνωμεν γράμματα, ὑπέλαβεν

ἡ μαρκησία. Διὰ νὰ μὴ γράφῃ ὁ πατέρας σου... θάπεθνε ἢ θὰ παραπίπτουν τὰ γράμματά του... Τὸ Βουένος Ἄυρες εἶνε τόσο μακρὰν!

— Ἐλπίζω ὅτι σήμερα κατὶ θὰ μάθωμε γι' αὐτό, ἀπεκρίθη ἡ Καμίλλη. Ὁ Δυρὰν, ὁ μαρκήσιος, μὲ ρώτησε ἂν ἔλαβα γθὲς ἓνα γράμμα συστημένο. Ἐφαίνεται πολὺ βέβαιος ὅτι τὸ εἶχα ὑπογράψῃ. Καὶ ὅταν τὸν ἐβεβαίωσα περὶ τοῦ ἐναντίου, μοῦ εἶπε: «Θὰ ξανάλθω τὸ ἀπόγευμα καὶ θὰ μιλήσωμε γι' αὐτό, γιὰτὶ εἶνε πολὺ σοβαρὸν».

— Μήπως κρατεῖ κανεὶς τὴν ἀλληλογραφία μας; εἶπεν ἡ μαρκησία σκεπτικῇ.

— Πολὺ πιθανόν...

— Μὰ τί συμφέρον θὰ εἶχε;

— Δὲν ξέρω... θὰ τὸ μάθωμε ὅμως σὲ λίγες ὥρες.

— Ὡστε, χρυσὴ μου κόρη, δύο μισὶ τώρα μῆνες, εἶσαι ὁλομόναχη;

— Ναι, μαμμά μου, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις, ἡ ὁποία ἤρχισε πάλιν νὰ κλαίῃ, ἐνθυμηθεῖσα τὴν ἀπομόνωσιν της. Νά

ἤξευρες τί κόπο κάμνω γιὰ νὰ μὴν κλαίω ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ;

— Ἀλήθεια, δὲν κλαῖς;

— Ὅχι. Ὁ Πέτρος μοῦ τὸ ἀπηγόρευσε.

— Αὐτός!

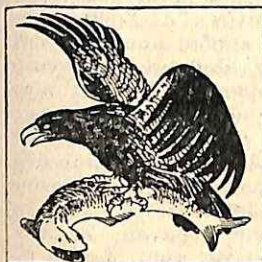
— ὦ, εἶνε σωστός ἄνδρας αὐτός! ἀπῆντησε μὲ ὑπερηφάνειαν ἡ Καμίλλη. Μοῦ εἶπε: «Μὴν κλαῖς, ἀδελφούλα, γιὰ νὰ εἶσαι ἀξία μου. Κύτταξε· φεύγω μὲ καρδιά σπαραγμένη, ἀλλὰ μὲ μᾶτια στεγνά»... Ἐταί ἐπέβαλα ἐπὶ ἐαυτοῦ μου νὰ μὴν κλαίω... λιγάκι μόνον, τὸ βράδυ, ὅταν κάμνω τὴν προσευχή μου... γρήγορα ὅμως ξαναπαίρνω θάρρος, γιὰ νὰ εἶμαι ἀξία του!

— Χρυσὸ μου παιδί! ἀνέκραξεν ἡ Μάρκελλα, συγκεκινημένη καὶ καλύπτουσα τὴν κόρην της μὲ θωπεῖας.

— Ἐπειτα, μοῦ εἶπεν ὁ Πέτρος, τὰ δάκρυα εἶνε ἀνωφελῆ καὶ βλαβερά. Χαλοῦν τὰ μάτια καὶ ἀδυνατίζουν τὴν ψυχὴ. Καὶ ἐπειδὴ εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ πολὺ θάρρος, συνήθισα νὰ μὴν κλαίω.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ



Δημοσιεύμεν ἐδῶ τὴν εἰκόνα ἐνὸς πελώριου λαύρακος καὶ ἐνὸς αἰετοῦ βαλσαμωμένων. Ἐνας ψαρὴς Σκῶτος ἐψάρευεν αὐτὸ

τὸ λαυράκι, εἰς τὴν ράχιν τοῦ ὁποίου ἓνας αἰετὸς εἶχε βυθίσῃ τοὺς ἐνυχᾶς του. Ὁ αἰετὸς, ὀελήσας νὰ συλλάβῃ τὸν ἰχθύν, παρεσύρθη ὑπ' αὐτοῦ μέσα εἰς τὸ νερόν καὶ δὲν ἠμύρετο πλέον νὰ ἐξέλθῃ. Οὕτως εὐρέθη καρφωμένος ἐπάνω εἰς τὸν ἰχθύν, ὁ ὁποῖος εἶχε καταπιῇ τὸ ἀγκίστρι. Ὁ ψαρὴς μ' ἓνα κτύπημα κώπης ἐφρονευσεν τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον ἐπάλαυν ἀκόμη καὶ θὰ κατάρθωνεν ἴσως νὰ τοῦ φύγῃ.

Δένδρον ποῦ τρώγει.



Εἰς μίαν ἐπαρχίαν τοῦ Μεξικικοῦ φύεται ἐν περιεργότητι δένδρον. Τὸ δένδρον αὐτὸ τρώγει, οὕτως εἰπεῖν, ὅλα τὰ φυτὰ καὶ τὰ δένδρα τῆς περιόχης του.

πνίγον αὐτὰ μέσα εἰς τοὺς κλώνους του.

Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ δύο ἀτυχεῖς φαινίχας, θύματα τοῦ δένδρουφάγου αὐτοῦ δένδρου, ὅπως θὰ ἐλέγαμεν τοῦ ἀνθρωποφάγου, διότι πράγματι τὸ δένδρον τοῦ Μεξικικοῦ ἀνῆκει εἰς τὴν τάξιν τῶν Κανιδῶν.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α'. Συναρμολόγησις τεμαχισμένης εἰκόνης



Ν' ἀντιγράψετε μὲ προσοχὴν εἰς διαφανὲς χαρτὶ τὰ ἐξ αὐτῶν σχήματα καὶ νὰ τὰ περικόψετε μὲ ἓνα ψαλίδάκι. Εἶνε τὰ τεμάχια ἐνὸς ἱπταμένου πτηνοῦ, καὶ ἂν προσπαθῆτε νὰ τὰ συναρμολογήσετε καὶ νὰ τὸ κολλήσετε ὅπως πρέπει ἐπάνω εἰς ἄλλο χαρτὶ, μὲ ὀλίγον κόπον, ὁ ἀποτελεσθῇ τὸ πτηνόν. Νὰ ἰδοῦμεν πόσοι θὰ τὸ κατορθώσουν;

β'.) Δημῶδες Ἀνιγμά

Ἐστὴν ἀπὸ ἓνα Χιωτάκι

Χιλιεστρέπτο λαγῆνι,
Νερό παίρνει, φέρνει, δίνει
Τί εἶνε;

γ'.) Παίγνιον

(Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλλάδος)

ΚΑ	Α	ΡΙ	ΠΑ	ΑΛΙ	ΔΟΣ
ΝΙ	ΤΕ	ΑΥ	ΣΤΕΛ	ΘΟΣ	ΙΜ
ΚΑΡ	ΛΟ	ΠΑ	ΣΥ	ΜΝΟΣ	ΝΕ
ΚΑ	Α	ΖΟΝ	ΣΤΥ	ΒΡΟΣ	ΡΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβῆ, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἐπὶ τῶν ἑξῶν τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.

Δηλώσεις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 11ου φύλλου

α'.) Τὸ ὅλον θέαμα ἐνεθουσίασε τοὺς Ἀθηναίους, οἵτινες, παρὰ τὸ ψυχρὸς, κατέκλυσαν τὴν ὁδὸν Σταδίου καὶ τὰς ἄλλας κεντρικὰς ὁδοὺς, ὁπόθεν θὰ διήρχοντο αἱ ἀποκρηάτικαι παρελάσεις. — β'.) Νέρων, Κλαύδιος, Καλιγούλας, Ἀντωνίος, Δομιτιανός, Τίτος.

Καίρια εἰδήσεις πού θά εὐχαριστήσῃ πολύ τοὺς μεγαλειτέρους φίλους μου καὶ τὰς οἰκογενεῖας των. Ὁ κ. Ξενόπουλος, ὁ ἀγαπητός μας Παῖδων, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδώσῃ τώρα ὅλα τὰ Θεατρικά του ἔργα. Μὲ τὸ παρόν ἡ τὸ ἐπόμενον φύλλον, θά λάβετε τὴν σχετικὴν ἀγγελίαν. Ἦνεν δέκα δράματα καὶ κωμωδία, πού θά ἐκδοθῶν κατὰ τεύχη δεκαπενθήμερα καὶ θαποτελέσουν δύο μεγάλους τόμους. Ὅποιος θέλει, τὰ πέρνει ὅλα· ὅποιος θέλει, μόνον μερικά. Καὶ ἔτσι ἡ ἐπιθυμία σας νὰ διαβάσετε τὰ ὅλα αὐτὰ ἔργα, πού ἄλλοι τὰ εἶδαν εἰς τὸ θέατρον ὅπου εἶχαν ἐκτακτὸν ἐπιτυχίαν, καὶ ἄλλοι τὰ ἤκουσαν νὰ ἐπαινοῦνται τόσον, — τὴν Φωτεινὴν Σάντην, τὴν Στέλλαν Βιολάντη, τὴν Ραχὴλ, τὸ Χερουβεὶμ, κτλ. — ἱκανοποιεῖται μετ' ὀλίγων.

Διὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς τῆς Ζακύνθου, ἐκτός ἐκείνων πού ἀνέφερα εἰς τὸ ἐνδέκατον φύλλον, μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη καὶ οἱ ἑξῆς: Γλυκεῖα Ἑλπίς δρ. 2,50, Ἀριστείδης Ἑμ. Καστρονογιάννης δρ. 2, Γόρδιος Δεσμός δρ. 2,50, Ρέμπελος 1,40, Ἄνθος τοῦ Λεβάντη καὶ αἱ ἀδελφαὶ του 2, Μπουμπουκάκι 5, Νεράϊδα τοῦ Εὐξείνου 1, καὶ ὀλίγα μαθητρίαι τοῦ ἐν Ἰωαννίνους Κεντρικοῦ Παρθενιαγοῦ, παρακινήσεισι ἀπὸ τὴν καλὴν των διευθύντριαν Ἀμαλίαν Σανθοπούλου, δρ. 40. — Τὰ συγχαρητήριά μου εἰς ὅλους διὰ τὰ εὐγενῆ καὶ φιλόπρωτα αἰσθήματά των.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ γλυκοχάραγμα στὸ γωριὸν» τοῦ Οὐίλλη. — Δύο μῦθοι τοῦ Ἀθανασίου Διάκου. — Διάφορα τοῦ Περσέως. — Βιοπλαισταὶ τῆς Γλυκεῖας Ἑλπίδος. — Ἀνέκδοτα, ἱστορικά καὶ ἄλλα, Παιδικὰ Πνεύματα, Παίγνια κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀπλοϊκότης χωρικοῦ» (πασίγνωστον). — «Τὸ ξεψύχισμα τοῦ πτωχοῦ» (πολὺ θλιβερόν). — «Ἡ λογικὴ τοῦ καθηγητοῦ» (δὲν πρέπει νὰ πειράζωμεν τοὺς καθηγητάς). — «Τὰ μεσάνυχτα τοῦ Ἐκκεντρικοῦ» (ἐνα φιλικὸν πειράγμα ἐπιτρέπεται βέβαια· ἀλλ' ὅς ἦτο τοῦλάχιστον συντομώτερον). — «Κάθε Κυριακὴ» (τὸ θέμα ἀκατάλληλον διὰ τὴν Σελίδαν). — «Ὁ Ὄρκος τῶν Φιλικῶν» (ὅλοι ἔργα, ὅχι ἀπλᾶς ἀντιγραφὰς καὶ σταχυολογήματα). — «Πῶς γυρίζει ὁ κόσμος» (γνωστον· νομίζω μάλιστα ὅτι καὶ ἐγὼ τὸ εἰδημοσίευσά κάποτε). — «Ὁ Φρουρός» (ἀδιάστατον ἔνεκα τοῦ βιαστικοῦ γραψίματος· διὰ τὸ τυπογραφεῖον ἔπρεπε νὰ τὸ ἀντιγράψω καὶ πῶς καιρός!). — «Ἡ ἀνατολὴ τοῦ Ἡλίου» (βαρεθῆκα πιά δύσεις καὶ ἀνατολὰς!). — «Ἡ ἄνοιξις». — «Ἡ πρῶξις» (ἄτεχνα). — «Ζεὺς καὶ Ὀφει» (οἱ δύο τελευταῖοι στίχοι θέλουν οἰόρωμα). — «Ἡρακλὴς καὶ Κακίαι» (μὲ συνέβαιεν αὐτὸ δὲν γίνεται). — «Μία παροιμία» (ἔπρεπε νὰ ἦτο μὲ λίγα λόγια.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ζουλέικα κ. Ροδόδαφνη, κ. (Δ.Χ.). Ἀπτερος Νίκη, κ. (Σᾶς γελῶ) Κορύνειον Ἀντρον. κ. Ηερίς Νύμφη, κ. Γοργώ, κ. Ἑλλήν Ἀεροπόρος, α. (Δ.Π.). Βούγ-Ζαργάλ, α. (Δ.Κ.). Μπουμπουκάκι, κ. (Ε.Α.). Μαστροχαλαστής, α. (; !.....) Νεράϊδα τοῦ Εὐξείνου, κ. (Ε.Χ.). Διπλὸς Μενεξές κ. Εὐγενὲς Ἰδανικόν α. (πρ. Ελ. Ηπειρ.). Δεοντόκαρδος Σουλιάτης, α. (Δ.Π.). Γενναῖομυρνος Ἡπειρώτης, α. (Ν.Β.). Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἀφρίζον Βόσπορος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι, (0) μὲ Κορητικοπούλαν, Ἰδιώτροπον Σανθούλαν, Μ. Μπουμπουκάκι. — ἡ Κασταλία Πηγὴ (0) μὲ Δά-

φνην, Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας, Σανθὴν Πεταλούδαν — ἡ Φυσιολόγος (2) μὲ Κερκυραϊκὴν Ἀύραν, Ἀφελὴ Σανθούλαν, Κυκλαμιάν. — ἡ Ἀηλιτισμένη Κόρη (1) μὲ Ἑλληνικὴν Δόξαν, Ἑλληνικὸν Αἰσθημα, Ἑθνικὸν Παῖδαν, Γαλανόλευκην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ρέμπελον (σοῦ ἔστειλα τὸν «Κακὸν Δρόμον», ὁ κ. Σ. σ' εὐχαριστεῖ) Μαστροχαλαστήν (καλὴ ἀρχὴ λοιπόν!) Χάωνα (βραβεῖον ἔστειλα· ἔχει καλῶς) Μονογέτην Ἀπόλλωνα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· βραβεῖον ἔστειλα) Ρωμαιοῦ (διεδιβάσθη) Σημαιοφόρον Ἑλλήνα (ἔστειλα καὶ τοὺς δύο τόμους) Στεναγμόν τοῦ Ἀνέμου (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα) Θεὰν Ἑλπίδα (προσπάθει· εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ μὴ σὲ μέλῃ...) Λυκοῦργον Σ. Κρ. (τί πρέπει νὰ κάμῃς διὰ νὰ πάρῃς ψευδωνύμια καὶ νὰ συμπλάσῃς εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Ἀύσεων, σὲ πληροφοροῦν ἐν ἐκτάσει τὸ Α' καὶ Δ' κεφάλαιον τοῦ Ὁδῆου, εἰς τὸ 1ον φύλλον ἐ. ἔ.) Γεώργιον Δ. (μόνον αἱ συνδρομαὶ καὶ τ' ἀδελφὰ των ἔχουν δικαίωμα ψευδωνύμων) Δωδωναῖον (ἔγωγ τὴν «Μοῦσαν τῶν Παίδων» τοῦ Κατακουζηνοῦ· ἄλλας συλλογὰς, ἐπιτηδὲς δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν, δὲν γνωρίζω) Σταμάτιον Χ. Μπ. (νὰ τὰ στεῖλῃς διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς) Διαβολεμένο Κοριτσάκι (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ) Ἑθνικὸν Παῖδαν (περισσιὰ· λάθος θὰ ἔγινε καὶ παρελείφθισαν· ὥστε ἡ γρῆσις διαγράφεται) Πόδον τῆς Κρήτης (ἔστειλα· χαίρω πολὺ γι' αὐτὰ πού μοῦ γράφετε) Παπαγάλον τοῦ Τόσσου (ὄχι, εἶνε δικαίωμα τοῦ πρώτου) Κῦμα (βραβεῖον ἔστειλα· δὲν γίνεται, ἀφοῦ δὲν ἀναεῖθι τὸ ψευδωνύμον) Σημαιοῦ τοῦ Ἀβέρωφ (λογαριασμὸν ἔστειλα) Περιστερόν τοῦ Νῶε (ποῦ καιρὸς νὰ τὸ συμπληρώσω ἐγὼ!) Ἀφῆνης Στέφανον (δὲν εἶνε) Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης (βεβαίως δύνασαι) Ζεφυριτίδα (χαριτωμένο τὸ πρῶτό σου γραμματάκι· ἐλπίζω νὰ ἔγῃ καὶ συνέλειαν) Φουστάνελλαν τοῦ Βύρωνος (περίμενε, ἄμα προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός) Ἀστρον Ἑσπερινὸν (ἔστειλα τετράδια καὶ βιβλίον Ξενοπούλου, ὁ ὅποιος εὐχαριστεῖ) Κασταλίαν Πηγὴν, Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων, Στυρ. Δ. Μαρτίνην, Οὐέλλην, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Φεβρουαρίου, ἀπαντήσω εἰς τὰ προσχέες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμός Ἀύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 5ης Ἀπριλίου).

120. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

—Φῶς εἶνε καί—πάνω, Ὁρέστη;
—Ναί, φῶς εἶνε, βρε Πολύδω.
Καὶ ὁ Τοτός πού τοὺς ἀκούει:
—Βρε, φῶς εἶνε... ἡ σιστάδι!

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀθανασίου Διάκου.

121. Συλλαβογράφος.

Μὲ φθόγγον μουσικὴν ἐν ἐνώσει
Ἐν μέλῳ τοῦ προσώπου σου, ὅζ' ἰδῇς
Ὡραὶς βασιλοπαῖαν νὰ προβάλλῃ
Ἀρχαιοτάτης χώρας καὶ ἐποχῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννητοῦ τοῦ Ἑθνικοῦ

122. Μεταγραμματισμός μετὰ Στοιχειογράφου.

Βγάλε· Ἄλφα, βάλε Κά,
Κί' ἀπὸ ἑνὸς Ἀχαιο
Καὶ γενναῖο στρατηγόν,
—Δὲν σοῦ λέω χωράτα,
Θεὲ νὰ βρῇς εἰς τὸ λεπτὸ
Ἐνα ῥῶο στὸ δρυμό.
Τὼρ· ἂν βγάλῃς καὶ αὐτό,

Χωρὶς ἄλλο τι νὰ θέσῃς,
Μιὰ κοιτάτῃ τροφῇ
Στὴ στ·γμῇ θ' ἀποτελέσῃς
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὡληνος

123 Ἀσθήρ

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

καὶ μέγας πλανήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σχοινιστολιστοῦ Χίου

124. Συλλαβικὸν Τρίγωνον

* * * * * = Ἀρχαία διάσημος Βασίλισσα.
* * * * * = Μέγας ποιητής.
* * * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * * * = Συλλαβή.

Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει καὶ μίαν συλλαβὴν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σταγόνας Δρόσου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τσοῦχτρα, ἐμένα μοῦ ἤρσαν. Ἐσένα;
Διαβολεμένο Κοριτσάκι (1Β', 45)

Ἀηλιτισμένη Κόρη, δέχομαι ἀλληλογραφίαν. Διευθύνσεις ἡ αὐτή. — Ἑλληνικὴ Δόξα. (13', 46).

Τσοῦχτρα, ἀναμένω ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς μου. — Ἀηλιτισμένη Κόρη (1Β', 47)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 11ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 113)

ΑΘΗΝΩΝ: Δημ. Ν. Μαθιόπουλος, Ἑλλη. Ἑμ. Μέμιστα, Μάρθα Β. Γιαννάρου, Δημ. Πιτσιλῆς. Ἰπποκράτης τῶν Ποντικῶν, Ἀγγελος τῆς Ἀγ. τ. 2. Μοσχολογίας τῶν Παρισίων, Μαρία 2. Κ. Αἰμίτου, Γρηγ. Ἰουστινιάνης, Δημ. Κ. Χονδρός, Φρεῖδ. Ι. Πάκος.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Φλόρα Α. Μουσταῖζη, Παν. Ι. Μπαμπαραῖος, Δημ. Παπανικολάου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κ. Τσιρούνης.
ΒΟΛΟΥ: Δ. Ν. Εὐαγγελόπουλος, Μαρία Κρίτα, Ἀθαν. Μπίτης, Φιλ. Δ. Χατζηκώστας, Ἀναυρος, Παναγ. Α. Μανώλης.
ΓΑΡΓΑΙΑΝΩΝ: Νικ. Γ. Σαπερόπουλος.
ΓΥΘΙΟΥ: Δ. Α. Οικονομάκος, Εὐγενία Λαμπρίη.
ΚΑΛΑΜΟΝ: Ἐλένη Ι. Βογοπούλου.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σπύρ. Στάμ. Μπάτσος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ἄννα Α. Σηλυβριδίου (10, 11), Γ. Α. Σηλυβριδίου, Τηλ. Α. Σηλυβριδίου (10), Ναπ. Β. Μπελιάς, Τάσος Α. Σ. Σιδώρας (10).
ΛΕΒΑΔΕΩΝ: Ἀναστασία Α. Καλμπούρου.
ΛΙΜΝΗΣ: Μελ. Γ. Σαββάνης.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Θεανὸ Πουλάκου, Μιχ. Χ. Δημόπουλος, Πρίγκιπ τῶν Μεδίκων.
ΠΑΤΡΩΝ: Κωνστ. Μωραΐτου, Γεωργία Μαρκέτου, (10) Κωνστ. Ι. Φαρμακίδης.
ΥΔΡΑΣ: Ἀντίτσα Πετροπούλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐνδοξος Ἰωλκίς, Μαρία Γ. Σέριππου.
ΖΕΦΥΡΑΙΑΣ: Νικ. Θ. Βακοῦλης.
ΠΑΝΝΙΝΩΝ: Ν. Α. Δημητριάδης, Ν. Α. Λαζαρίδης.
ΚΥΔΑΡΕΩΝ: Εὐμένης Ι. Κρεστέτζης.
ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Ἀφρ. Σβύς, Θαλῆς.
ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Γ. Χ. Γεωργιάδης.
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: Ἑλληνικὸν Αἰσθημα (10) Ἀσπιδιὸν Ἀγοράκι (10).
ΧΙΟΥ: Φουσταγέλλα τοῦ Βύρωνος (16).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐφθόντων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΑΝΝΑ Δ. ΣΗΛΥΒΡΙΔΙΟΥ ἐν Ἀφρσίῳ καὶ ΔΗΜ. Α. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΣ ἐν Γυθείῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἑκάστος, ἀπὸ 1ης Μαρτίου.
Πλεονάζει δρ. 0,50 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών.